ISSN 0132-4462

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ЖОВТЕНЬ

1979

Київ

ПРАПОР

Виходить з січня 1927 р.

№ 20 (1062)

Ціна номера 20 коп.

1917

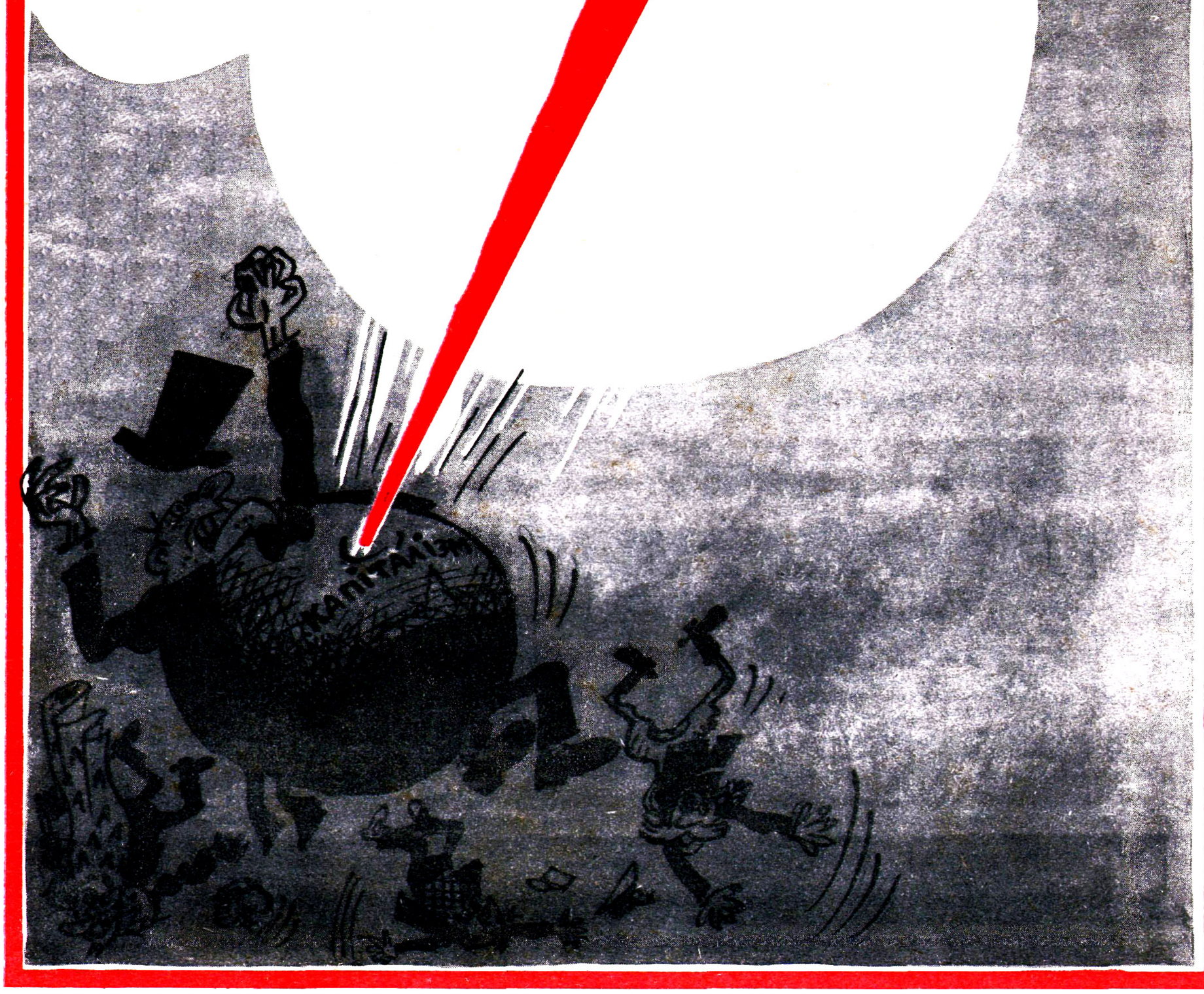

Жовтнева блискавка.

PENGUIN2197

У нас на Волині

УСМІШКА

Не на головному перехресті доріг республіки розкинулася земля волинська, але, нівроку, не обминають її добрі люди ні з близьких, ні з далеких країв. Побувають на історичному місці Берестецької битви, описаної Шевченком у вірші «Ой, чого ти почорніло, широкеє поле?..», подивляться на суворі вежі Луцької фортеці, де у 1429 році всі європейські монархи збиралися, щоб домовитися, як туркам-бусурманам відлуп дати, відвідають у селі Колодяжному меморіальний музей Лесі Українки — і побачать, що волиняни люблять свою історію і бережуть про неї пам'ять.

А завітають у Нововолинськ, місто, у фундамент якого перша цеглина була вмурована тільки в 1950 році, — а там діти і внуки колишніх неписьменних поліщуків не тільки дев'ять вугільних шахт у землі прокопали, але й найсучасніший завод СТО (спеціального технологічного обладнання) збудували, продукція якого на всі двісті процентів користується успіхом не лише в нашій країні, але й у Польщі, в Німецькій Демократичній Республіці.

А кого не захоплять волинські села? «Село... і серце одпочине», — писав Кобзар. Але коли поїздити по сучасних волинських селах, то серце не дуже то й спочине — воно мимоволі буде хвилюватися, бентежитися від краси й захоплення.

«Подорожуючи по славній Волині, ми, американсько-канадська делегація прогресивних українців, мали приємність провести декілька годин у чудовому селі Березовичах і наочно переконались, як сьогодні живе наш український народ. Ми також побачили, яке світле майбутнє будують наші брати і сестри на рідній землі, з якої колись панський гніт гнав нас за моря-океани». Отаке враження справило оновлене село на Л. Толопка, В. Яремка із США та П. Кравчука із Канади.

А колись, ще до возз'єднання, у цих самих місцях побувала англійська делегація. І ось які враження залишилися у них від побаченого. «Ми відвідали Володимир-Волинський на Західній Україні, — писав один із членів делегації депутат англійського парламенту Бекет. — Я знаю Індію, і ви, звичайно, чули про страхітливі злидні індійських сіл. Але мені ніколи не доводилося бачити такої гнітючої і безпросвітної бідності».

Так було і в Ковелі, і в Горохові, і в Камені-Каширському, і в Луцьку — по всій уярмленій буржуазною Польщею Волині. Ярослав Галан, наприклад, після закінчення Краківського університету вчителював трохи в гімназії у нинішньому нашому обласному центрі. Як йому тоді тут жилося й працювалося, видно з його фейлетону «У Луцьку, місті воєводському...». «Між багнами, понад Стиром розсілося місто, — писав Галан про Луцьк. — Старе, обдряпане, хати в ньому, як курники, а в них обиватели миршавенькі, горілкою протухлі, карки блощицями покусані».

Почитаєш отаку характеристику на місто, а вона, як розповідають старожили, дуже точна й справедлива, — і стає зрозумілим, чому за старих часів таке невеселе прислів'я народилося:

У тому Луцьку все не по-людську —
Кругом вода, а всередині біда.

Тепер навколо міста давно нема води, а всередині біди. Жителі Луцька навіть русло Стиру трохи випрямили, щоб не так чухралася річка об міські стіни, багна висушили, стогектарний парк на місці колишніх боліт обладнали. І вода на нових площах нині у фонтанах хлюпочеться, увечері всіма кольорами веселки підсвічується та ще й музикою супроводжується. Екскурсоводи розказують туристам, що їм відомо тільки два подібні фонтани: один у Баку, а другий аж у Дрездені.

І все по-людському в нашому обласному центрі робиться. Наприклад, недавно наша «Волинянка» — автомобіль ЛуАЗ — виставлялася напоказ у міжнародному автосалоні в Туріні. Авторитетне журі зарахувало її до двадцяти найкращих автомашин світу. Один італійський журналіст написав про неї статтю під заголовком: «Де пройде ЛуАЗ? ЛуАЗ пройде скрізь!» І справді, «ЛуАЗ» проходить всюди.

Отже, спасибі «Волинянці» за те, що добру славу створює області. І не лише вона. Вироби Луцького приладобудівного заводу майже в 60 країнах чесно служать свою службу, бо навіть в Індії на це підприємство приїжджали інженери освоювати тонке ремесло. А наступний з'їзд рідної партії волиняни хочуть зустріти пуском Луцького підшипникового заводу. І якщо вам, шановні читачі, легко їхатиметься на власній машині у відпустку, то знатимете, що волинський підшипник — не жорна: усяка машинерія на ньому легко крутиться.

Відомий західноукраїнський поет Влас Мизинець, розстріляний фашистами в роки окупації, в одному з віршів з сумом писав, що на старій Волині серед людей була єдина мова — «одвічна мова про хліб і про хліб». Про хліб ми й тепер говоримо, щоб добре ростили його і берегли. І, треба сказати, що непогано його вирощуємо — торік по 27 центнерів з небагатого волинського гектара взяли — рекорд за всю історію області.

Але ж, звичайно, не хлібом єдиним живе тепер волинянин. Він завжди горнувся до пісні й танцю, але зараз — особливо. Бо є на те причини. Нові часи — нові у людей радощі.

У 1925 році 46 жителів села Голоби Ковельського району заплатили штрафи тільки за те, що посміли звернутися до буржуазних властей з просьбою відкрити українську школу. А тепер тут середня школа, яку за роки Радянської влади закінчило майже дві з половиною тисячі юнаків і дівчат. Мабуть, нема в світі таких професій, представниками яких не були б випускники місцевої школи: 9 кандидатів наук, секретар міськкому партії, капітан далекого плавання, спеціалісти всіх галузей сільського господарства, прокурор, переможець легкоатлетичного матчу СРСР — США, журналіст. Космонавта поки що школа не підготувала, але це, будемо сподіватися, в перспективі.

Отже, є що на Волині подивитися, є що людям показати. А область має за новим літочисленням тільки ж сорок років — молода ще навіть і для жіночого роду. А що ж буде далі? Вгадати не важко: буде вічна молодість возз'єднаного краю.

П. ШАФЕТА.

м. Луцьк.

perec-ua.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Забув, на якому заводі я працюю.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А мене дід понесе на демонстрацію!
— Ага, а я понесу діда! Сам намалював.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На трьох.

НЕЗВИЧАЙНА СВЯТКОВА СИТУАЦІЯ

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Усе торти і торти. Ніхто жодної пляшки не приніс!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

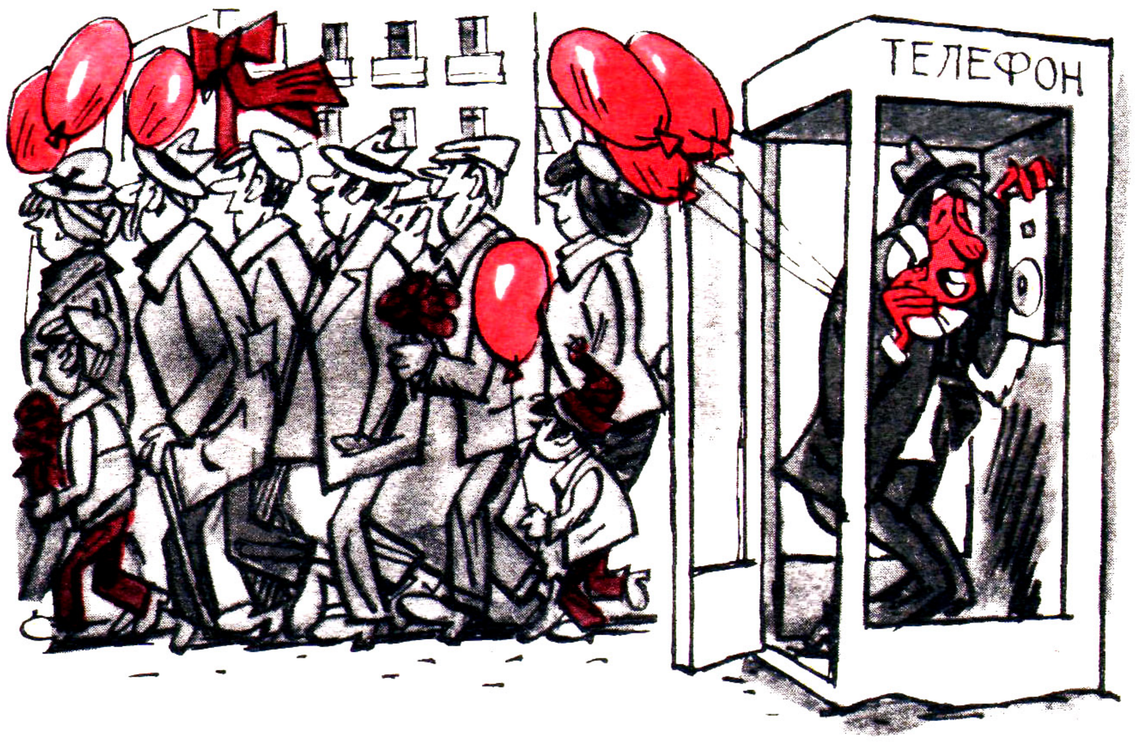

— Ніночко, я загубив свою колону. Ти не бачила по телевізору — вона ще не проходила?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

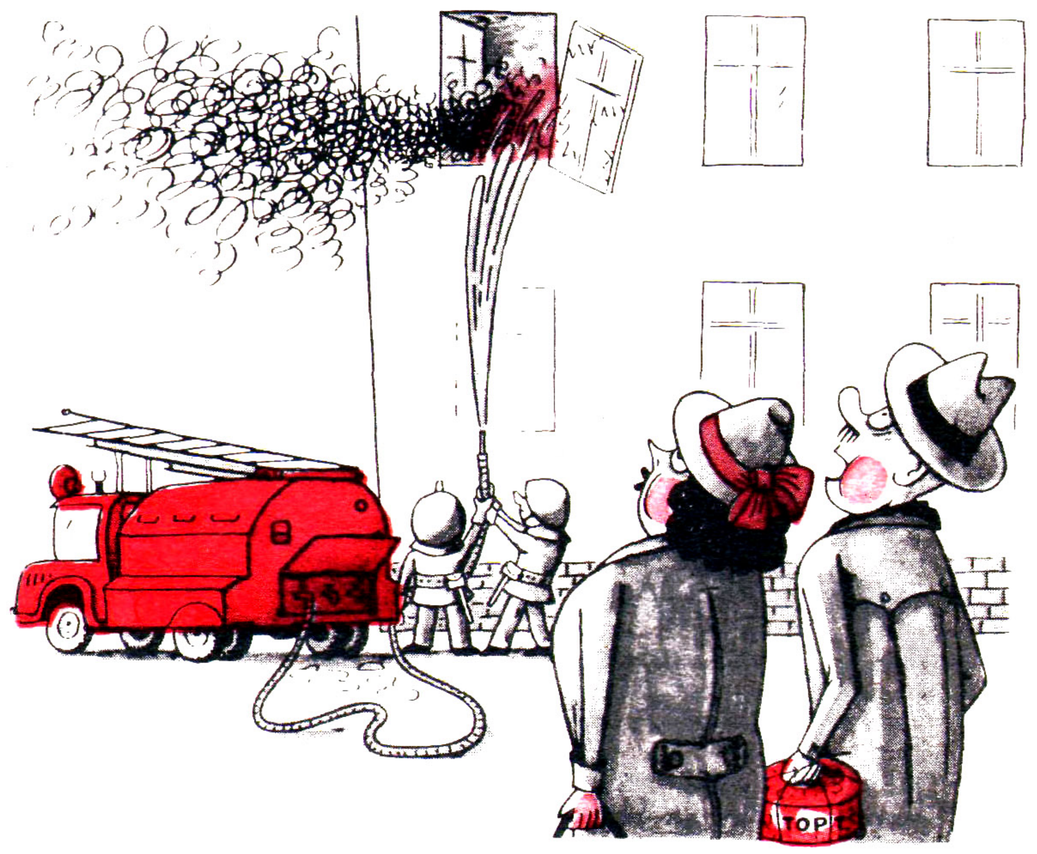

— Пам'ятаєш, у них і того разу шніцелі димком припахали?

Перчанський концерт

Мал. В. ГЛИВЕНКА

За світ встали козаченьки
В похід з полуночі...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ой, ходила понад воду
Та шукала броду.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Терен, терен, та не хміль,
Прийшов милий, та не мій...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

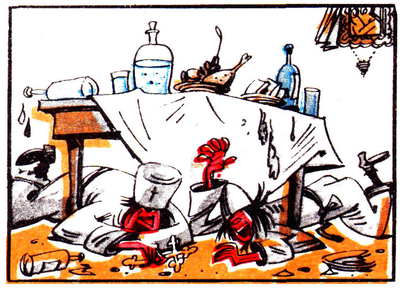

Як смикнули тії шпагатівки,
То вони забули і про рай.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Казав мені батько,
Щоб я оженився...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

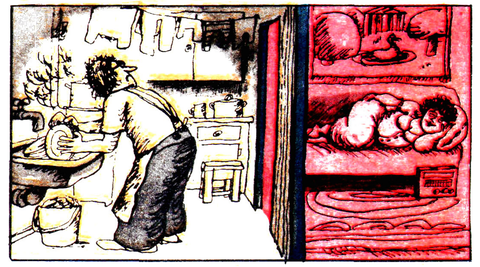

Ой, ти знав, нащо брав
Мене невеличку...

Мал. А. БОРДУНІСА

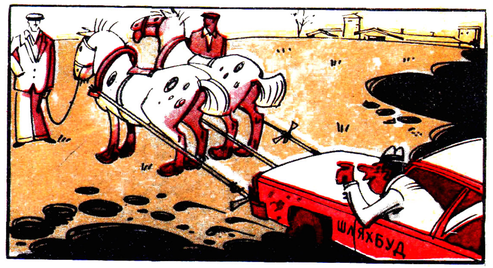

Розпрягайте, хлопці, коні...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Ой, наступала та чорна хмара...

ДАЙТЕ ЙОМУ СВОБОДУ

ГУМОРЕСКА

Для мене найголовніше — це свобода. Свобода дії, поведінки, руху, словом — свобода особистості. Усі оті правила, заборони, попередження — якби ви знали, як вони мене сковують!

Я з дитинства такий. Від дня народження. Ще моя матінка казала, що мене ніякі пелюшки не могли втримати — виборсувався. Свобода так свобода!

Найбільше не терплю, коли глушать моє «я». Атож, саме глушать. Усіма отими «Не палити», «Не смітити», «Входу немає» — як динамітом глушать. Командують усі, кому не лінь ки, табличок понавішували — одна за одну безглуздіші. Ну, скажіть, чому це входу немає, коли я добре бачу, що вхід є — добрячі дубові двері. На біса ж їх тоді у стіні продовбали? Щоб, знову-таки, табличку причепити?

До речі, не один я так вважаю. Багато хто оті «команди» ігнорує. Хіба ви не звертали уваги: найбільше недокурків завжди валяється саме під табличкою «Не курити».

А дороговказі? Особливо оті, що для пішоходів. Знаю, знаю, дорогу треба переходити лише в призначених для цього місцях. А це призначене місце від тебе за добрих півкілометра. Ха! Для того, щоб потрапити в гастроном напроти, я повинен зайвий кілометр тюпати! Звичайно, я піду прямо через дорогу, тим паче, що машини — жодної. Ну, нехай є одна, нехай дві, десять... Зрештою, у водія є очі, а в машини — гальма. І те, й те має бути справне. Дивись, на кого їдеш. А я все-таки піду за пляшкою навпростець...

...Сестричко, подайте мені, будь ласка, градусник. І, прошу вас, спитайте лікаря, чи довго мені ще в цьому гіпсі лежати? Якби ви знали, як він мене сковує!

Наталя КУЛИК.

ГОРОБ'ЯЧА ПИХА

БАЙКА

Пролазу Горобця взяла жура велика.
Чи заздрість їла душу горобину,
Чи ще якась лиха причина,
Та не впізнати дивака:
Насупився, мов сич на сніговицю,
З жердини витріщив кудись очиці злі, —
Ні зелені не бачить, ні землі.
— Чого сумний? — дзвіночком з яблуні Синиця. —
Неначе люта облягла зима.
Поглянеш — жаль пройма...
— Е, що зима... Прощай, сестрице.
Полину геть. Щоб вік не бачити оцих
Городів та садів нудних.
Слабенько цвіріньчу... Тут шани я не бачу.
Отож лечу. Моєї тут не буде і ноги!
— А те покращить пісню горобʼячу?
Поглянь, яке привілля навкруги!
Краса яка, яке буяння всюди!
Радій та цвірінчи на повні груди.
— О, ні! Прилісь просо та ячмінь.
Лечу туди — в далеку далечінь.
Прощай. А там вже крила я розкину!
Кажу це не для красного слівця —
Звідтам почуєте співця!..
Зіпʼявсь на крильця, цвіркнув і полинув.
Ой ні — сіренький полетів...
Спливали дні. Зненацька з смітника брудного
Серед дзижчання злого
Почулося: — Жив! Жив...
Затим шипіння, писк, нудне скавчання.
І знову немічне: — Цвірінь!.. Цвірінь!..

* * *

А киша, горобці! Даремні блазнювання:
Не дасть нікчемі слави й чужинська далечінь.

Петро СЛІПЧУК.

ПРОЗА З ВОЗА

У голові в нього порожнеча. Який простір для уяви!

* * *

Небезпечніше за все помилитися у своїх ворогах.

* * *

Одні ходять під богом, інші — під мухою.

* * *

Дехто бачить зміну епох там, де лише зміна пір року.

* * *

У черзі за славою нема останніх.

* * *

Не лайте футбол за антиінтелектуалізм. Грою, у якій спочатку думають, а потім бʼють, може виявитися доміно.

* * *

І після прошених гостей доводиться мити тарілки.

* * *

Чиїх тільки коней не підковують ковалі свого щастя!

* * *

Часто лають не погоду, а синоптиків.

* * *

Якби ж проблема забруднення зводилася до проблеми збирання порожніх пляшок!

Юрій МЕЗЕНКО.

м. Київ.

ЯК КРИТИКУВАТИ НАУКОВОГО КЕРІВНИКА?

У будинку, на одному з поверхів якого розміщався наш інститут, — кілька наукових установ. Якось я зайшов у службових справах до сусідів. На сходовій площадці юрмилися знайомі співробітники, курили й про щось гаряче сперечалися. Побачивши мене, замовкли.

— Секрети? — спитав я.

Вони перезирнулися.

— Секретів, власне немає, — відповів по паузі один з них. — Є нерозвʼязна ситуація. Через півгодини у нас засідання відділу. Маємо затвердити до друку роботу шефа. А вона, між нами кажучи, — науковий брак. Друкувати її не можна. Ні в якому разі. Порадьте! Що робити?

— Як — що? — не зовсім щиро здивувався я. — *Переконайте свого шефа, що його рукопис потребує доопрацювання.*

— Доопрацювати його неможливо. Теоретична основа праці є застарілою. Але не можемо ж ми отак одверто сказати про це Алевтині Едуардівні!

— Чому?

— А ви уявляєте собі, як це ускладнить взаємини у відділі? Алевтина Едуардівна образиться, сприйме нашу критику як підкопування під свій авторитет...

— Отже, не хочете конфліктувати? Але ж ваш заввідділом, здається, чесний вчений. Звичайно, вона переживатиме. Та щоб мстилася за критику — ніколи не повірю! І чого вам боятися? Адже може нічого й не трапитися. Я десь читав, що іноді трапляється так, що нічого не трапляється...

— Ну, а якщо... тоді що? Ви розумієте ступінь ризику? От аспірантові Миколі незабаром захищатися. Алевтина Едуардівна — його науковий керівник.

— А ви, доктор наук, чим ризикуєте? А інші?

— На наступному засіданні відділу обговорення моєї монографії...

— Отож констатую: усі ви — безпринципні боягузи!

— Ну, вам, Юрію Олексійовичу, легко бути принциповим! Ви — стороння людина, а нам з шефом працювати!..

— Ми уболіваємо за відділ, — втрутився інший співробітник. — Я, наприклад, висловив бы шефу відверту думку про його працю, якби це мало якісь корисні наслідки. Та Алевтина Едуардівна все одно наполягатиме на своєму. Маємо сумний досвід. Були прецеденти. Так навіщо псувати взаємини?

— Є ще одна обставина, якої не врахував Юрій Олексійович. Не можна травмувати Алевтину Едуардівну. Вона, як-не-як, жінка, до того ж... е-е... в літах...

— Бабуся! — хором підказали присутні.

— Так, бабуся! І у неї виснажена нервова система. Склероз. Гіпертонія. А ви знаєте, як жінки, особливо у її віці, переживають критику? Вони ж не такі товстошкірі, як ми, чоловіки! А що, коли у неї після обговорення почнеться гіпертонічний криз? Хто буде винний? Ми!

— Здаюся! — підняв я догори руки. — Не знаю, як би й сам повівся на вашому місці. І все-таки — що робити? Виходить, і критикувати не можна, і не критикувати не можна. Критикувати — під загрозою нормальна робоча атмосфера у відділі і здоров'я шефа. Не критикувати — до друку піде недоброякісна робота. Я вас правильно зрозумів?

Усі погодилися: правильно.

— Але ж своєю безпринциповістю ви зробите сумнівну послугу вашій науковій бабусі. Її рукопис надрукують. І тоді неминуче з'являться розгромні рецензії. Вони її травмуватимуть куди сильніше, ніж будь-яка критика у відділі!

— Ну, до розгромних рецензій, я певен, справа не дійде. Рано чи пізно рукопис десь зарубають. На вченій раді або у видавництві. Та хай це зробить хто завгодно, аби тільки не ми!..

— Так що ж ви будете обговорювати на засіданні?

— Роботу шефа, звичайно! Ми оце зараз обмінялися думками і, здається, домовилися. Будемо критикувати, але тільки деталі. Як, кажуть, ловитимемо бліх. Я виступлю, приміром, так: «Виконано велику й трудомістку працю, яка заслуговує тієї оцінки, якої вона варта. Безперечно, що дослідницький рівень обговорюваної розвідки цілком і повністю відповідає всім нам добре відомій науковій кваліфікації її автора. Проте ця цінна праця стане ще цінішою і науковішою, якщо наш шановний автор виправить кілька дрібних і, безумовно, не типових для неї похибок і недоглядів на сторінках такій і такій, які, одначе, аж ніяк не знижують висловленої вище оцінки...». Ну і так далі... А що — у вас в інституті критикують *інакше*?

Я не відповів нічого...

Юрій ІВАКІН.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Вам уже шістдесят два, а ви на вигляд немов юнак. В чому секрет вашої молодості?

— У системі!

ЗАЙНЯТА ЛЮДИНА

Усмішка

— А, це ви... — начальник відділу суворо глянув на мене крізь товсті лінзи окулярів. — Давно вже вас не бачив.

— Та я ж був на нараді любителів природи!

— А креслення фундаменту коли приготуєте? Найлегше креслення вам даю...

— Та коли ви мені їх доручили, я ж цілий місяць ходив на зліт по боротьбі з шумом, потім їздив з концертами в складі духового оркестру, я там на тромбоні граю...

— А гроші ви одержуєте як тромбоніст чи як конструктор?

Задзвонив телефон. Начальник взяв трубку і сказав:

— Так, я слухаю. Так... Зліт? Та нема кого послати — роботи багато. Та... не можу... ви зрозу... Добре, знайду!

Він зі злістю кинув трубку.

— Збирайтесь! — сказав він мені, намагаючись триматись спокійно. — Поїдете на зліт шахістів. На місяць.

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

КОЛИ ПРИХОДИТЬ НАТХНЕННЯ...

Далекий поет од вимог сьогодення.
У творах його — ні вогню, ні натхнення.
Спитали в поета на творчій нараді:
«Ну, що вам в роботі стоїть на заваді?»
— До мене натхнення приходить уранці
І кличе до плідної, творчої праці.
Вогонь би виблискував в кожному слові,
Та... спати люблю я в години ранкові.

ВЗАЄМНІСТЬ

Поет прозаїка за образність, ліричність
Хвалив: «У прозі — справжня поетичність!»
Прозаїк відповів: «А в тебе, брате,
У віршах прози справжньої багато...».

Василь МАРТИНОВ.

КОНФЛІКТ

ГУМОРЕСКА

Курка сусіда Петра Яловенка роздряпала мою грядку. Колись я не вагаючись влупив би каменюкою, і... конфлікт було б вичерпано. Хіба що Петро контрударом потовк би мого Рябка. Бо він такий. Нарваний. Я б йому, відповідно, за це нам'яв чуба чи порахував ребра. І все. Пройшло б кілька днів. Петро очухався б...

А тепер...

Я не вдаюся до самоуправства. Написав скаргу.

Прийшла комісія:

— Що ж ви, — кажуть, — дядьку, з курки слона робите?

Зрозуміло, думаю. Петро підкупив.

Пишу скаргу на комісію. У район. Тут уже не тільки курка. Тут принцип.

Приїхали. Прийшли до мене. Пішли до Петра. Тоді знову до мене. Кажуть:

— Справа не варта виїденого яйця.

Ясно, куди повертають. Знову хочуть загладити. Та нічого, Петруню. Я ще тобі нерви посмикаю. Я ще тобі кровці посмокчу. Думаєш, взяв бога за бороду?

Скаржуся в область. На район. І на сільраду. І на Петра. Мовляв, кругова порука. Мовляв, не доб'єшся правди. До Петрової курки додав ще й двоє його поросят, два бички, мотоцикл з коляскою, дочку в інституті, кольоровий телевізор і оленячі роги.

Знову приїхали. Тут вже й представник з району, представник сільради. Ціла свита.

Петрусь забігав. Щелепа затрусилася, але знову викрутився.

Мене представник з області спитав:

— Де у вас стільки жовчі набралося?

— А вона, — відповідаю, — в процесі боротьби виробляється.

Того ж вечора накатав дві скарги. Одну в Київ, другу — у Москву... Небагато часу пройшло. Посунули комісії.

Сусід мій охляв, пожовк, як перестиглий огірок. Очі посоловіли. Плече тіпається.

Я ж ото сиджу і думаю: «Ага, Петруню! Захочу — до ручки тебе доведу. І руки власної прикладати не буду, як за старих часів. Я тебе руками комісій ухоркаю...»

Євген ДУДАР.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Крекче бідна баба Ганя —
Натира підлогу.
А онуки на дивані —
Задирають ноги.
— Натирай, бабуню, швидше,
Нема коли ждати...
Дай нам снідать;
Нас бо кличуть
У футбола грати...
Натирали б ми з тобою,
Та не маєм змоги:
Бо ж не можна
Перед грою
Втомлювати ноги!

Микола ДМИТРІЄВ.

БІЛЬШЕ НЕ БУДУ

Що не кажіть, а майбутню долю людини можна точно передректи ще в дитинстві. Є діти, яким хоч кілок на голові теши, — нізащо не визнає своєї провини. Ви мало не навколішки падаєте:

— Ну, вибачся перед тьотею! Скажи, що більше не битимеш їй вікон.

А син нахнюпиться і мовчить.

— Невже тобі так важко вичавити з себе: «Більше не буду»? — благаєте його ви. — Тоді тьотя зрозуміє, що ти гарний хлопчик. Ще й цукерку подарує. Ну, повторюй за мною: я біль-ше не бу-ду...

Та син наче в рот води набрав.

Ох, і важко доведеться такому в житті! Інша річ, коли ви тільки-но глянете на нього, а він автоматично вирікає:

— Не буду більше!

— Чого не будеш? — дивуєтеся ви.

— Того, за що ти хотів мене вилаяти! — каже син. І така щирість бринить у його словах, що вам хочеться бігти в магазин і купувати йому чергову іграшку.

Можна з впевненістю сказати, ваш син далеко піде. Його не зупинять ні скарги колег, ні гнів начальства, ні критика в пресі, ні догани, ані дуже-дуже суворі догани. Як, наприклад, не зупинили вони Володимира Івановича Яременка — директора Білоцерківської нафтобази.

В яких тільки гріхах не звинувачували Володимира Івановича! І у великій плинності кадрів на підприємстві. Мовляв, люди не затримуються на базі — тікають. І у невмінні працювати з людьми. І в тому, що надто багато його родичів працюють під його директорським крилом. Та лейтмотивом усіх наказів, постанов, рішень, ухвал було те, що на підприємстві відсутній контроль за видачею та зберіганням нафтопродуктів, немає належного обліку пального.

Чого не було, того не було. Це директор і сам визнавав. Досить сказати, що пальне відпускалось організаціям на око, майже без визначення питомої ваги. А питома вага в цьому ділі — один з вирішальних показників. Пригріє сонечко, підвищиться температура повітря, і міняється питома вага бензину, а отже його об'єм та вага. Тому і доводиться міряти її тричі на день. А на базі вважали це зайвим клопотом. Як показала перевірка народних контролерів, ігнорування коефіцієнта питомої ваги лише за день давало базі лишків тисячу кілограмів пального.

І це, і відсутність замків на резервуарах, не кажучи вже про пломби, які мусять бути на паливних люках, але яких ніхто ніколи не бачив, — все це було підставою для того, щоб у грудні 1976 року міський комітет народного контролю оголосив Яременку догану.

— Більше не буду! — вдарив себе в груди директор.

«Дана перевірка, — пише він у поясненні, — була для мене добрим уроком... Зобов'язуюсь усі виявлені недоліки усунути і не припускати...»

У січні 1977 року міська газета виступила із статтею «На нафтобазі... дядько». І знову Яременко щиро визнає помилки, обіцяє виправитися, навести порядок.

За кілька місяців до міського комітету народного контролю надходить рапорт директора: «Усі недоліки виправлено. Кадровий склад зміцнено сумлінними працівниками, розробляються, затверджуються, виконуються заходи, спрямовані на усунення і неприпущення в подальшому недоліків...»

Але наступний рік почався зливою скарг на директора, а закінчився новою перевіркою народних контролерів. За хаос, який панує в системі обліку пального, за нестачі і лишки нафтопродуктів та за інші речі міський комітет народного контролю оголошує Яременку сувору догану.

— Більше не буду! — присягається директор і спокійно живе собі до чергової перевірки.

А чергова ревізія не забарилася. Цього разу базу перевіряли відомчі ревізори. І знову з їхніх актів вимальовується дуже похмура картина. Знову в обліку пального — повний розгардіяш. У заправників на момент перевірки виявили нестачі бензину, дизельного палива на сотні літрів. І хоч у тих заправників ніхто навіть не взяв письмового пояснення, директор автобази впевнено заявив:

— Для нас це буде добрим уроком!

Якби з тих численних уроків здобувалася бодай якась наука, можливо, не було б суду над машиністом по зливу А. Н. Крисунсом. Машиніст, який не раз помилково змішував різні види пального, цього разу відзначився особливо: він долив до тисячі тонн дорогого бензину 76 тонн дизельного палива, чим безповоротно зіпсував бензин і одним рипом завдав збитків базі на суму 4143 карбованці.

В окремій ухвалі суд закликає керівників бази навести в себе нарешті порядок з обліком і зберіганням нафтопродуктів. І знову директор палко відгукується на цей заклик:

— Буде зроблено!

І от остання ревізія підбиває підсумки оптимістичних запевнень В. І. Яременка. На автозаправних станціях виявлено лишки бензину і масла на 617 кілограмів, лишки талонів, нестачу дизельного палива і т. д.

На час перевірки всі зливні горловини і замірювальні патрубки були розгерметизовані, всі бензоколонки розпломбовані. Журнал обліку і руху нафтопродуктів вівся абияк, гроші до каси надходили далеко не регулярно.

На території нафтобази були відсутні мірники, тому точність видачі нафтопродуктів при виїзді на лінію не перевірялася, наливні люки автоцистерн не пломбувалися, незважаючи на категоричну заборону виїзду з незапломбованими люками. Ревізори констатували також грубе порушення правил збереження, прийому і видачі нафтопродуктів заправниками АЗС.

Ось тут і не витримав сам начальник облуправління по постачанню і збуту нафти і нафтопродуктів тов. Корнєв. Оголосив він Яременку В. І. сувору догану — «за грубі порушення в кількісно-якісному збереженні нафтопродуктів, незадовільну виховну роботу в колективі та інші порушення...»

— Більше не буду! — твердо обіцяє директор. — Переглянемо! Виправимо! Зробимо!

І така легкість звучить у його запевненнях, наче йдеться про безневинні пустощі. А не про незаперечний закон нашого господарювання — суворе збереження соціалістичної власності, непохитними принципами якого мусять бути найретельніший облік і найсуворіший контроль.

І. ЛОЗЕНКО.

Мал. Т. ЮНАКА

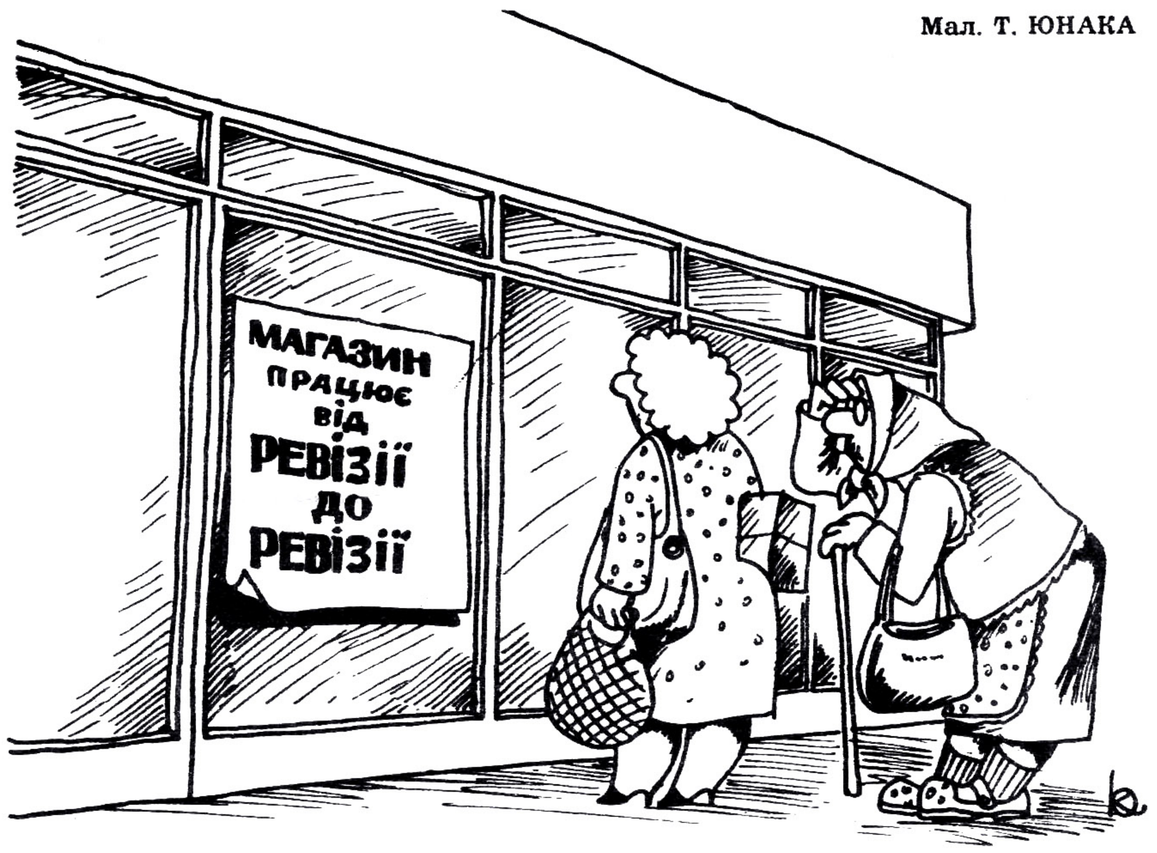

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

ДО 90-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Остап Вишня

Остап ВИШНЯ (праворуч) і Максим РИЛЬСЬКИЙ на полюванні. 1948 рік.
Фото Г. Рильського.

М. Т. Рильському

Був такий славнозвісний орнітолог Мензбір, який на підставі багатолітніх спостережень і наукових досліджень остаточно визначив, що дикі качки, крім базару, водяться ще по лугових озерцях та по очеретах і тихих-тихих плесах, по річках-колисках смарагдової Батьківщини нашої Радянської...

...Словом, ви поїхали на лугові озера, на очерети й на тихі-тихі плеса...

Само собою розуміється, що ви берете з собою рушницю (це така штука, що стріляє), набої і всілякий інший мисливський реманент, без якого не можна правильно націлятись, щоб бити без промаху, а саме: рюкзак, буханку, консерви, огірки, помідори, десяток укруту яєць і стопку... Стопка береться для того, щоб було чим вихлюпувати воду з човна, коли човен тече...

Їдете ви компанією, тобто колективом, так — чоловіка з п'ять, бо дика качка любить іти в супову каструлю з-під колективної праці...

У вагоні (чи на машині) зразу ж ви почуєте:

— Е, чорт! Стопку забув! Ви взяли?

— Взяв!

— Ну, як будемо вкупі, позичите! А залишусь сам — доведеться з «горлушка»!

«Горлушком», за мисливською термінологією, зветься та частина мисливського човна, що на морських суднах має назву «право руля».

Дика качка любить убиватись тихими-тихими вечорами, коли сонце вже сковзнулося з вечірнього пруга, минуло кривавo-багряний горизонт, послало вам останній золотий привіт і пішло спать... Це ввечері... А вранці дика качка зривається шукати вашого пострілу рано-рано, тільки-но починає на світ благословлятись.

Звуться ці часи у мисливців «зорьками» — вечірньою й ранковою...

В ці часи ви чуєте і над собою, і перед собою, і за собою, і праворуч, і ліворуч шум — свист качиних крил.

Ви і сюди — бах! і туди — бах! і отуди — бах!

Ах, незабутні хвилини!

На вечірню зорьку ви спізнились. Це обов'язково...

Запізнення на вечірню зорьку — це мисливський закон. Виходячи ще з дому, — та що там виходячи! — ви ще напередодні знаєте, що на вечірню зорьку ви обов'язково не встигнете, от через це саме ви, в день виїзду на полювання, ще зранку все вкладаєте, ще зранку ви щось забуваєте, і в час од'їзду ви вибігаєте з хати, летите чи то на вокзал, чи до машини, на запитання знайомих: «Куди?» — кидаєте: «Спішу, щоб на вечірню зорьку спізнитись», — і галопом далі...

Словом, спізнились... До озерця ви підходите вже тоді, коли качки «повиключали мотори», почистили зуби, зробили на ніч фізкультурну зарядку з холодним обтиранням, і, поклавши на водяні лілеї голови, полягали спать...

Але ви з цього не печалуєтесь, бо поблизу кожного лугового озера є *чи ожеред, чи копиці пахучого-пахучого сіна*... Ви йдете до ожереду й розташовуєтесь... Ви розгортаєте сіно, простеляєте плаща, лягаєте горілиць, *дивитесь на чорно-синє, глибоке зоряне небо* і відпочиваєте... А відпочиваючи, думаєте...

Ну, думайте собі на здоров'я, а ми будемо до ранкової зорьки готуватися...

— Ну що ж, товариші, давайте звечора приготуємось, щоб зранку не вовтузитися, а зразу за рушниці й по місцях. Де ж це... стопка? Прохав же покласти!

— Що, нема?

— Нема!

— А я взяв! Я поклав собі за правило: приїжджаю додому, а її в рюкзаці прив'язую, щоб не забути. Помоєму, не так нервуєшся, як рушницю забудеш!

— Доведеться й собі прив'язувати!

А сьогодні, прошу вас, позичте вашої... Капризна це, я вам скажу, штука, як з «горлушка»... Повітря чисте, на широке диханіє візьмеш, а воно темно, не встигнеш і зітхнути, як уже «горлушко» біля «донушка».

Тут і починається найцікавіший момент качачого полювання.

Це коли старі, досвідчені ваші товариші по полюванню починають розповідати різні надзвичайні випадки з мисливського життя.

Спільна для всіх мисливських оповідань риса — це те, що всі вони — факти, що все це насправді було, що «розкажу, так не повірите, але це — факт!».

...Швиргається вгорі якийсь космічний хлопчисько зорями, залишаючи в чорно-синій безодні золоті смуги, рипить Віз, дишель свій униз спускаючи, бліднішає поволі Чумацький Шлях, а під ожередом плететься чудесне мереживо з мисливських оповідань...

І вільно дихається, і легко дихається...

Поволеньки голос оповідача тихшає, потім якось переривається і зовсім затихає...

Сусіда тяжко якось зітхає...

— Про що думаєте, Іване Івановичу?

— Про Америку! Яка все-таки техніка.

— А що таке?

— Кажуть, двоствольну стопку видумали!

І тихо...

Посnули...

«Раннім-рано та ранесенько», ще ледь-ледь починає сіріти, штовх вас у бік:

— Вставайте! Вставайте! Час уже!

— Г-г-г! М-м-м!

— Вставайте!

— М-м-м!

— Б-б-бах!

З криком «бомбьожка!» ви зриваєтесь і мчите!

— Куди? Куди?!

— В бомбосховище!

— Тю на вас! То я в крижня гахнув!

— І промазав?

— Ну, ясно, що промажеш, коли вас нечиста сила в бомбосховище поперла! Трохи в озеро не шубовснув!

Почалася ранкова зорька...

Тут уже все залежить од вашого уміння, від майстерності і практики...

Качка, як відомо, птах. Вона — літає...

Як її стріляти?

Дуже просто: цільтесь обов'язково в око. І бахкайте.

Бах! — і в торбу. Бах! — і в торбу.

А коли не повезе, тобто коли бах-бах! — і повз торбу, не сумуйте, старайтесь їхати чи йти з полюванням повз базар або, побачивши в когось із мисливців кілька качок, киньте:

— Карбованців, мабуть, по надцять тепер штука...

Бо однаково, коли приїдете додому, несвідомі члени вашого посімейства, роздивляючись качки, спитають вас:

— Дорогі, мабуть, тепер качки?

Ви на це не звертайте уваги й беріться зразу ж готувати янтаревий суп із дикої качки...

Найперше й найголовніше — обскубти качку.

Робити це краще в себе в кабінеті. Щоб не заважало вам уже вискубле-

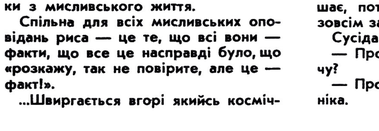

не пір'я, одчиніть вікна й двері, щоб вітрець був, ви скубнули, вітрець підхопив, і пір'я вам не заважає... І качка обскубана, і кабінет — перина...

Обскубли, тоді вже до мами, чи до дружини, чи до сестри, хто на кого багатий:

— Уже обскуб! Мамо, зваріть супу!

Дуже це смачно у мамів получається.

Коли дружина чи мама, охнувши, кине вам:

— Та це ж курка, а не качка!

Ви авторитетно заявіть:

— Це — качка. Тепер усі такі качки пішли. Яровизовані...

— *А чому в неї горло перерізане?*

— Чому? Чому? Все вам так ото цікаво знати. Летіла, побачила, що націляюсь, виходу не було, і... зарізалась. Що ж тут дивного?! Варіть уже, прошу вас!

Залишається, отже, останній етап *нашої з вами задачі — їсти суп.*

Як його їсти?

Ложкою!

Попоївши, лягайте на канапу й читайте «Записки охотника» Івана Сергійовича Тургенєва.

Прекрасна книжка!

1945

ЗЕНІТКА

Сидить дід Свирид на колодках. Сидить, стружить верболозину.

— *Як діла, дідусю? Драстуйте!*

— Драстуйте! Діла? Діла — нічого. Діла, як казали оті песиголовці, — гут!

— І по-німецькому, дідусю, навчились?

— Атож. У *соприкосновенії* з ворогом був, — от і навчився.

— І довго, дідусю, соприкасалися?

— Та не так щоб дуже й довго, а проте трое й од мене у *соприкосновеніе* з *землею* пішли. Загребли трьох отам на вигоні... І могилу вони були насипали, й хреста поставили; так як наші оце повернулись, я й хреста порубав, і *могилу по вітру розвіяв*... Щоб і сліду од погані не було.

...Розказати, кажете? Ну, слухайте.

...Наближалися фашисти; знелюдніло наше село. Кілька старих бабів тільки й лишилося. Опинився й я по той бік річки, в лісі, у партизанах... Обіди хлопцям варив, коні пас. Та й закортіло мені подивитися, хто ж у моїй хаті за хазяїна тепер править, бо одинцем я жив, один як палець. От одного разу підійшов я до річки, як уже добре смеркло, витяг з очерету човна, сів, поплив та й висадився десантом у себе ж таки в березі. Висадився десантом, а потім перебіжками, перебіжками поміж соняшниками та за хлівом у лопухах і замаскувався. Замаскувався і сидю. А в хаті, бачу, світло горить, гомонять, чую, дехто співати зривається.

Я сидю, чекаю: хай, думаю собі, як поснуть, тоді вже я прийму *рішеніє*. Довгенько довелось чекати. Коли ось двері на ганок — рип! — виходять троє: двоє, чую, фашисти, а третій Панько Нужник — за старосту вони його призначили. Батько *його* крамничку в нас держав, а воно, сопливе, виплакало, щоб його в колгосп прийняли. А тепер, бач, ста-а-ро-ста! Вийшли й прямують до хліва. А в хліві в мене на горищі *трохи сіна було*... *Так ото Панько їх туди ночувати веде*, бо в хаті душно. Полізли вони на горище, полягали. Чую — хропуть. Я з лопухів потихесеньку, навшпиньки — у хлів. У руках у мене вила-тройчата, залізні. Я розмахуюсь та крізь лісу вилами — раз, два, три!

Як заверещать вони там, як закричать:

— Вас іст дас?

А Нужник:

— О, рятуйте! Хтось із землі з зенітки б'є!

Ага, думаю, сукині ви сини, уже мої вила вам за зенітку здаються, почекайте, ще не те буде. Та з тим знову перебіжками у берег, на човна й на той бік. За три дні поздихали вони всі троє: так переказували потім із села. Я їм вилами животи попротикав. Отаке моє з ворогом соприкосновеніе.

— Скільки ж вам, діду, літ?

— Та хто зна! Чи сімдесят дев'ять, чи вісімдесят дев'ять? Хіба їх полічиш? Знаю, що дев'ять, а яких саме, уже й не скажу.

— І ото ви не побоялись, — один на трьох?

— Побоявся? Та, чоловіче божий, війна — це ж моє рідне *дєло*. Я ж увесь свій вік воювався з... бабою. Лукерки моєї не знали? Хіба ж такі страженія були, як з отими поганцями на горищі! Та я їх, як щурят, подавив! А покійниця моя — *хай царствує!* — та *вона* б сама на дивізію з рогачем пішла! На що ми з кумом — царство йому теж небесне! — було, вдвох... та куди там!

Сидю, було, я під повіткою, зубці до грабель тешу, а вона вийде на ганок та як стрельне:

— Свириде!

Вірите, сокира в мене в руках сама собі тільки — стриб! стриб! стриб! Як на теперішню техніку, так чиста тобі «катюша». З нею я так напрактикувався, що ніяка війна мені ані під шапку. Наступати на Лукерку, щоправда, я не наступав, більше одбивав атаки, а воюватися доводилось мало не щодня.

Одного разу, в неділю, ми з кумом, ще й на «достойне» не дзвонили, не видержали: хильнули. І добренько-таки хильнули. Коли ось Лукерка з церкви!

— Держись, — кажу, — куме, битва буде! Якщо поодинці, — будемо биті. Давай згуртуємось у військове соєдінєніе, бо інакше розгром. Перемеле живу силу й техніку!

Утворили ми соєдінєніе. Тільки-но вона на ганок, я зразу вроді як на «ура»:

— Що це ти по церквах до полудня товчешся?! Піп медом частує, чи що?

А кум з правого флангу заходить. Але тут у нас обшибка організаційна вийшла: рогачів ми не поховали. Ех! — вона за рогача і в контратаку! Прорвала фронт. Ми з кумом на заранi підготовані позиції — в погрібник. Опорний вроді пункт.

Уже і пироги похололи, а вона нас все в погрібнику в окруженії держить. Сидю я за діжкою з сирівцем, куняю.

Кум і каже:

— Як знаєш, — каже, — Свириде, а я до своїх пробиватися буду. У моєї Христі теж сьогодні пироги.

— Дивись, — кажу, — куме, тобі видніше. А краще не ризикувати завидна, хай як смеркне.

— Що ти, Свириде, як смеркне? Та які ж смерком пироги?

Перехрестився кум і рвонув в н-ському направленії. І таки пробився в расположеніе своєї Христі. Щоправда, рогачем його таки контузило, але з ніг не збило!

А я аж до вечора в окруженії за діжкою з сирівцем просидів. Тільки ввечері уласкавилась трохи Лукерка; підходить, одчиняє погрібника:

— Сидиш? — каже.

— Сидю! — кажу.

— Іди ж хоч галушок попоїж, а то охлянеш!

— Кинь, — кажу, — рогача, тоді вийду!

Бойова була покійниця!

Було з нею й стратегії, й тактики. Де ми з кумом тільки не маскувались: і в картоплинні, і в коноплях. Та обнаружить, було, враз! Обнаружить — і витіснить! Та тіснить, було, аж до водяного рубежу, до річки. А ми з кумом плавати не вміли, стоїмо у водяному рубежі на дистанцію, щоб рогачем не дістало. Стоїмо, мокнемо.

А вона:

— Мокнете?! Мокніть, іродові душі, я з вас конопель натіпаю!

Та після такої практики мені з отими гнидяними хрицями й робити не було чого. Шкода — кума нема: ми б з ним у соєдінєнії не те б показали.

Кум і льотчик кріпкий був. Ас!

Трусимо ми якось кислиці з кумом. Повилазили на дерево й трусимо. А кислиця висока була, розложиста. Фашисти кляті зрубали її. Лукерка в пелену кислиці збирає. Трусили, трусили, — ке, думаємо, закуримо. Люльки в зуби, кум огню креше...

Коли це знизу як бахне:

— Знову за люльки!

Так ми з кумом як стій з кислиці у піке. Кум таки приземлився, хоч і скапотував, а я з піке — в штопор, із штопора не вийшов, протаранив Лукерці спідницю й урізався у землю! За півгодини тільки очунявся, кліпнув очима, дивлюсь: ліворуч стоїть кум, аварію зачухує, праворуч Лукерка з цеберкою води. Ворухнувсь — рулі повороту ні в руках, ні в ногах не действують, кабіна й увесь фузеляж мокрі-мокрісінькі...

— Живий, слава богу! — кум каже.

А Лукерка:

— Був би, — каже, — він живий, якби не моя кубова спідниця! Хай скаже спасибі спідниці, що затримала, — угруз би був у землю по самісінький руль глибини! Ех, льотчики, — каже, — молодчики!

А ви кажете, чи не злякався я трьох гітлерівців?

Після такої практики?! Таке й вигадаєте!

— А що зробили, дідусю?

— Прийшли наші — я демобілізувався. Дуже швидко німці тікають, не нагодженому. Хай уже молодші гонять. А я оце дітлахам у дитячий садок пищики роблю. Такі ж утішненькі дітоньки! Та колгоспну чергу з евакуації виглядаю. Треба випасати, треба відбудовувати після німецької погані. Ех, кума б оце мені, ми б оце вдвох... Хочете, може, «зенітку» мою побачити? Ось вона!

І погладив ніжно дід Свирид свої вила-трійчата...

1944

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРШОКЛАСНИКИ

1.

Здригається ліс від галасу й реву:
ведмідь-першокласник рахує
дерева.
Заходить то зліва, то справа —
й даремно: не йде в нього
справа!
Сосниці озвалися глухо:
— Ти вчителя знову не слухав?
Тому і не можеш ти, брате,
трьох сосон порахувати!

2.

Гороб'ята, ластів'ята,
зозулята, совенята,
галченята, шпаченята —
всі навчатися прийшли.
Ох і галас здійняли!
— Тут-тук-тук!
— Курли!
— Тьох-тьох! —
Ну й зчинивсь переполох...
Закричав лелека-вчитель:
— Дайте хоч на мить спочити!
І чекає, і зітха,
Тільки гамір не стиха.
— Заглушили, оглушили...
Це ж не клас — базар
пташиний!

Тамара КОСТЕЦЬКА.

КУРЧАТКО І ВОДА

Зустрілося каченя з курчатком і запропонувало:

— Пішли купатися!

— Пішли! — погодилося курчатко.

Побігли до ставка. Каченя стрибнуло у воду, запрацювало лапками й поплило.

— Ех, хороше! Давай стрибай.

Забігало курчатко по берегу. Підбіжить до води, лапку вмочить і біжить до іншого місця. Хвилюється, попискує...

— Ти чого там забарилося? — здивувалося каченя.

— Боюся, — сказало курчатко.

— Чого ж ти боїшся?

— Води.

— Чого? Холодна чи що?

— Та ні. Тепла.

— Не розумію, — розсердилося каченя, — чого ж ти тоді боїшся?

— Мокра вона, — сказало курчатко.

Василь БИРЮКОВ.

САШКО-МАТЕМАТИК

— Сашко, давай поміркуємо над цією задачею! — запропонувала мама п'ятирічному синові, розгорнувши дитячий журнал.

— Давай,— радісно погодився малий.

— На клені сиділо три пташечки, а на дубі — дві. На якому дереві пташок було менше?

— На берéзі!— швидко відповів Сашко.

М. ГРИГОРЕНКО.

Петру КЕРАРЕ

ХИТРИЙ ЧОРНОГУЗ, ТА ХИТРІША ЖАБКА

В очереті біля мосту
Чорногуз бродив якось-то.
Раптом жабка:
— О, здоров!
Ти чого сюди прийшов?
Чорногуз і каже їй:
— Жабко, вибач, я глухий.
Прошу, подруго зелена,
Ближче підійди до мене!
Жабка зна, чого він хоче,
Жабка здалеку регоче:
— Підійду, та не тепер —
Після дощику в четвер!

З молдавської переклав
Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

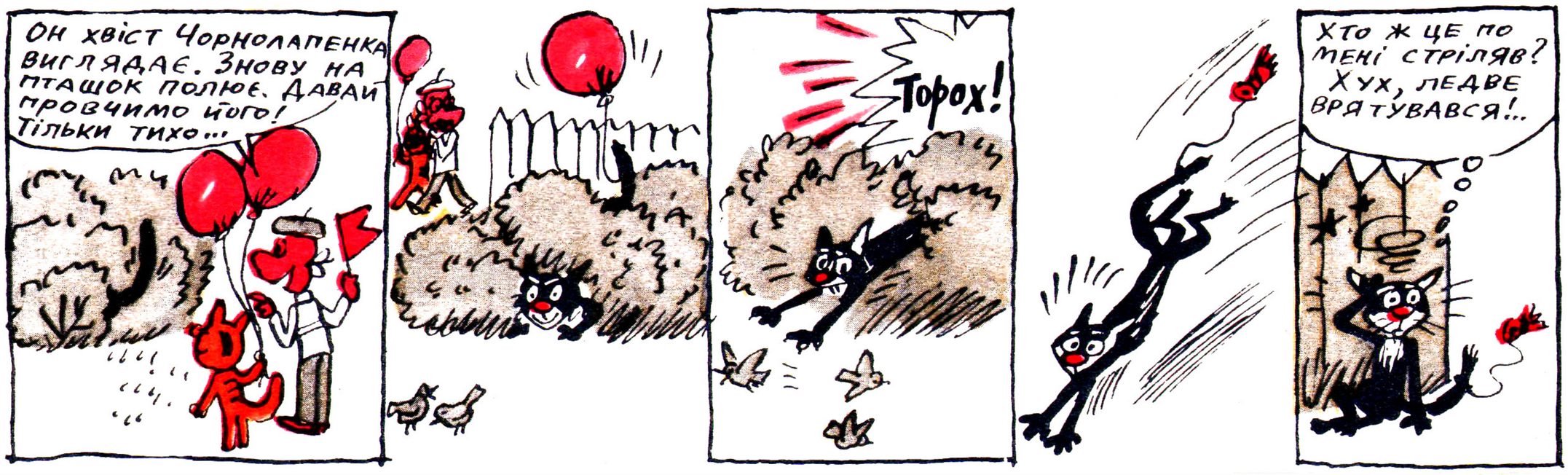

Спробував я уявити собі таку картину: зустрічаю, скажімо, десь на вулиці у Дніпропетровську громадянина Гаркушу і, ні сіло, ні впало, тицяю йому в руку сімдесят три копійки. Візьміть, мовляв, у вас же сім'я, діти, хлібця їм купите.

Як би, цікаво, зреагував громадянин Гаркуша на подібну турботу про добробут його сім'ї? Обізвав би мене незлим тихим словом? Врізав би по фізіономії? Мовчки сприйняв би мене за ненормального? Гадаю, в усякому разі, грошей він би не взяв і почуття вдячності до мене його не переповнило б. Гордість не дозволила б.

Але ось восьмого серпня сідає цей же громадянин Гаркуша за кермо державного автобуса ЛАЗ № 32—73, щоб виконати звичайний міжміський пасажирський рейс, і гордість його хтозна-куди дівається. Він уже не тільки не відсмикує гидливо руку від мідяків і гривеників, що тицяють йому безбілетні пасажири, а й демонструє виняткову винахідливість, щоб збільшити кількість таких пасажирів. І коли контролери, зупинивши керований ним автобус, виявили в ньому чотирьох «зайців», а у водія — їхні 2 карбованці 92 копійки, на обличчі Гаркуші не видно було ніяких слідів внутрішньої боротьби із власною совістю.

А бачили б ви, як він ображено закопилив губу, коли йому закинули в нечесності. Яка крадіжка?! Яка нажива?! Та боронь боже! Усе це, виявляється, робиться виключно в інтересах самих пасажирів. Для них що головне? Щоб автобуси ходили регулярно, точно за графіком і без поламок у дорозі. А для цього бідолашному шоферові треба і слюсареві на лапу покласти, і механікові, і вулканізаторові, і.., і... Словом, охочих до шоферського карбованця набирається стільки, що зарплати на них не напасешся. А не підмажеш — не поїдеш. От і змушені бідолахи жебрати, хто скільки дасть. Подібними причинами мотивували свій компроміс із совістю водій «Ікаруса» № 03—64 Пантелєєв з Миколаївського облавтоуправління (7 безбілетних пасажирів, 12 карбованців 54 копійки «лівої» виручки), його колега з Полтавської області Півень (автобус «Ікарус» № 02—50, 2 безбілетні пасажири на 5 карбованців 90 копійок), з Черкащини — Погребняк (автобус № 97—50, 7 безбілетних пасажирів), водії «Туристів» Котенко, Кишниченко та Андріанов, котрі розжилися на два з половиною карбованця кожен. Одне слово, майже всі, кого зупиняли і на гарячому ловили, гріха на свою душу брати не хотіли, а винуватили у всьому обставини.

Кажу «майже», бо три винятки усе ж таки трапилися. 20 серпня мовчав, мов у рот води набрав, дніпропетровський водій «Ікаруса» № 00—68 Черкасов, коли з салона автобуса вилучили дев'ятьох громадян без білетів. Звичайно, відсутність проїзних документів зовсім не означала, що Черкасов катав їх безплатно. Просто 24 карбованці 75 копійок (вартість проїзду) промайнули мимо державної кишені і мало не осіли в Черкасовій. І кількісно, і якісно преплюнув Черкасова його земляк Сердюков: у салоні ЛАЗа № 18—19 їхало 18 «зайців», а кожен «заєць» виклав шоферові щонайменше по два карбованці. Про третього їхнього земляка — водія «Ікаруса» № 07—56 Майгору — я вже й не кажу. Навіть бувалих контролерів здивувало його нахабство: у державному автобусі Майгора віз 21 безбілетного пасажира, з яких зідрав 40 карбованців 79 копійок.

Їхню небагатослівність можна зрозуміти. Чим, справді, пояснити такий апетит? Тим, що в їхніх автопарках слюсарі та механіки не задовольняються карбованцем чи трояком, а вимагають марочний коньяк, п'ють його гранчаками і закушують червоною ікрою? Ніхто ж у це не повірить. Як до речі, не віриться і в те, що й дрібніші подачки беруться виключно через хапуг-слюсарів. Якщо вже в свідомості людини засіла переконаність, що в державі гріх не вкрасти, то ця людина таки крастиме. Інша річ, наскільки їй дозволятимуть це обставини.

Дуже сприяє ерозії совісті відчуття безкарності. У тих автогосподарствах, де хапугам не дають спуску, і самих хапуг стало не так густо.

А чого боятися водіям з Долинського автопідприємства № 10035 Кіровоградського облавтоуправління, якщо тут хапуг не тільки не карають, а власними грудьми захищають?

Зупинили якось на трасі ЛАЗ № 63—53, що належить цьому автопідприємству. Не встиг водій Тараман відчинити двері, щоб впустити контролерів, як на східцях виросла постать інженера по безпеці руху АТП-10035 Кравченка. Помахавши перед очима контролерів червоною книжечкою, Кравченко запевнив:

— У салоні все в порядку. Я сам перевірив.

Контролерів така заява чомусь не задовольнила. Вони не полінувалися вдруге перевірити квитки у пасажирів і виявили, що вісім з них їдуть на пташиних правах, хоч і заплатили Тараману вісім карбованців 26 копійок.

Керівництво Голованівського автотранспортного підприємства № 10033 цього ж таки, Кіровоградського облавтоуправління так відкрито своїх водіїв не захищає. Більше того, на першу вимогу вам покажуть плани і заходи виховної роботи, розкажуть, як наполегливо ці заходи втілюються в життя. Аби пересвідчитися, яка ціна цій роботі, варто лише кілька годин постояти на трасі, що веде до Одеси і якою частенько пробігають голованівські автобуси, та спробувати зупинити їх. Переважна більшість не зупиняється, наче водії уяви не мають, що таке смугастий жезл і для чого він служить. Хіба що контролер ляже поперек дороги так, що об'їхати його неможливо, тоді, може, якийсь легкодухий і зупинить свого ЛАЗа. Після цього можна сміливо починати складати акт, бо безбілетні пасажири обов'язково будуть. У водія М. В. Іскрука, наприклад, їх виявилося на 9 карбованців, Безверхній та Лебідь розраховували поживитися відповідно на 17 і 23 карбованці. А скільки їхало «зайців» в автобусах 33—23 КДК, 75—97 КДН, 74—03 КДК, 39—17 КДК, ми можемо лише здогадуватися, бо водії гордо промчали мимо, наче вимога зупинитися їх ніскілечки не стосувалася.

Так що я не дуже згоден з одним товаришем, який бідкався, що з хапугами за кермом важко боротися, бо все, мовляв, залежить від совісті. Звичайно, в багатьох випадках совість — найкращий контролер. А якщо її немає?

Тоді, мабуть, дієвіший контроль потрібен.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. В. ПЕТРЕНКА
(Вінниця)

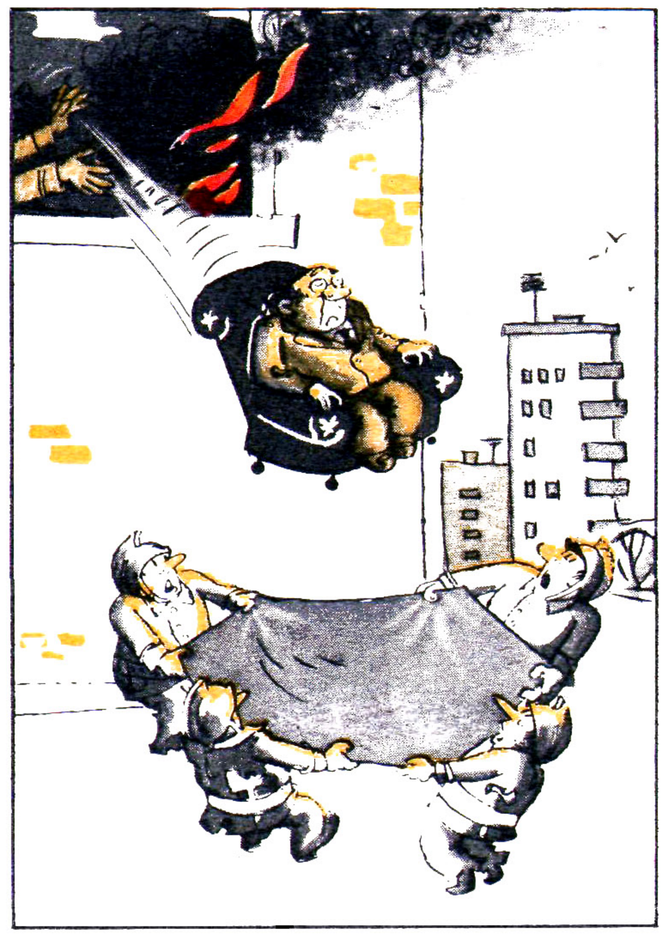

Без слів.

ЗООАФОРИЗМИ

● Ідея позасімейного виховання дітей підкинута нам ще зозулею.

● Мемуари Бабки-одноденки відзначалися справжньою злободенністю.

● У лісі дичавіють не звірі, а люди...

● Вершник без голови — не така вже рідкість.

● Квочка в гості одна не ходить.

● Баранячий мозок цінується тільки в засмаженому вигляді.

● Прийшов у гості — вішай роги на цвяшок.

● Насобачився: кусає, кого накажуть.

● — Стільки галасу за краплину крові! — обурився Комар.

● Тільки Жирафа не знає критики зверху.

Микола ПОЛОТАЙ.

НОВИНКИ МОДИ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Сорочка для бюрократа.

Дали перцю!

Керогазами, які випускав Дніпропетровський завод «Металопобут», міг користуватися хіба що віртуоз, бо кришки у них не підходили до корпусів, регулятори не діяли. А оскільки власниками таких керогазів ставали не віртуози, а звичайні покупці, то нічого дивного, що скарги на браковану продукцію дійшли і до Перця. Про це повідомлялося у замітці «Шукаємо», опублікованій у розділі «Виставка ширнетреба» (№ 11 журналу).

Голова Дніпропетровського міського комітету народного контролю А. М. Семикін повідомив редакцію, що за випуск керогазів поганої якості та несвоєчасне реагування на претензії покупців і торговельних організацій начальника цеху Новикова А. І. з роботи звільнено. Нині на заводі розроблено заходи для поліпшення якості керогазів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви продали черевики і обидва на праву ногу!
— Лівим товаром не торгуємо.

Народні усмішки

ДБАЙЛИВІ КУМИ

Було це давно. Поїхали два куми в кінці зими на ярмарок. Аж тут раптом дощ. А вони в кожухах. Ну, хоч плач, так їм одежі шкода. Раптом один вигукнув:

— Куме, я придумав!.. Давайте поміняємось кожухами. От тоді вам не буде шкода мого, а мені вашого...

Повідомила Н. П'ЯТИГОР.

с. Орілька
Лозівського району
Харківської області.

ОДИН ЗА ДВА

Приїхала до батьків донька з півночі. Та ще й не сама, а з чоловіком і сином. Коли випили по чарці, тесть і питає:

— А скільки вже років, як ви одружені?

— Шість, папашо, — відповідає зять.

— Як же це так, — здивувався батько, — коли наша дочка тільки три роки як з дому?

— Е, нічого ви, папашо, не розумієте! Ми працюємо ж на півночі, а там один рік за два зараховують.

Повідомив Л. МАЛЕЦЬКИЙ.

с. Червоний Бір
Ємільчинського району
Житомирської області.

ЗНАЄ СЕБЕ

— Чого це ти, Степане, завжди на боксі в останніх рядах сидиш?

— А, я себе знаю... Боюсь що не втримаюсь і сам устряну в бійку...

СЕКРЕТ УСПІХУ

— Ти бач, як за Миколою дівчата бігають!

— Еге, напозичався б ти стільки, як Микола, то й за тобою б бігали.

Повідомив О. БИДЮК.

с. Жабокрич
Крижопільського району
Вінницької області.

КУМЕДНИЙ ДІД

ГУМОРЕСКА

Це дуже зручно, коли твій приятель працює десь неподалік від тебе. Телефон телефоном, але ніщо не замінить особистого спілкування. А як іноді хочеться побалакати з другом, особливо якщо твоя улюблена футбольна команда виграє принциповий матч. От і зараз, коли наш «Смолоскип» завдав нищівної поразки «Пожежнику» з розгромним рахунком, я, витерпівши майже годину у своїй конторі, подався до установи Петра. (Для тих, хто не знає: Петро Борщ — мій давній приятель та великий знавець усіх існуючих видів спорту). А там обговорення вчорашньої гри вже йшло повним ходом. Навіть представниці кращої частини людства, відклавши на мить «Новини кіноекрана» та в'язання, кидали цілком слушні зауваження. Від подій на наших смарагдових газонах ми перейшли до міжнародних турнірів. Потім згадали добрі старі часи. Ні-ні, що там не кажіть — ніщо так не облагороджує душу, як приємне товариство та цікава розмова. Погомоніли ми так годину-другу. Я наче занурився у нірвану — розкошую... Одне тільки чи то бентежило, чи то дратувало мене — один з колег Петра, не звертаючи на нас уваги, крутився по кімнаті, наче муха в окропі. То він нишпорив у паперах, то креслив щось на кульмані, то вів якісь підрахунки одночасно на «Бистриці», арифмометрі, логарифмічній лінійці та рахівниці, безперервно комусь телефонував — щось радив, щось погоджував.

— Що це у вас за ентузіаст такий? — не витримав я.

— Хто? — здивувався Петро.

Я вказав йому поглядом.

— А-а... Та це наш пенсіонер... Кумедний дідуган... Прийшов одробити свої два місяці і отак навантажується!

Казимир СОСИС.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

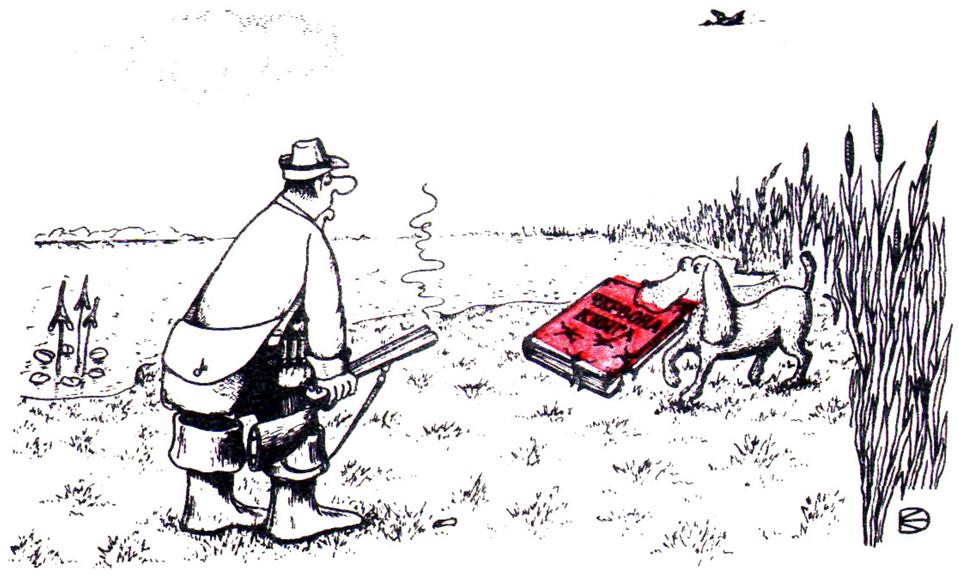

Без слів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АСКЕТ — професор, який обідає у студентській їдальні.
ДВІЙКА — оцінка, якої ніколи не одержував жоден батько.
КУРСОВА РОБОТА — робота, яка виконується протягом року, а пишеться за одну ніч.
ЧУДО — вихід викладача з аудиторії під час екзамену.

Б. СКОМОРОВСЬКИЙ.
с. Лисець
Івано-Франківської
області.

ДОМОВИК — кербуд.
ЗАБІЯКА — молоток.
ЗАЧАРОВАНИЙ — закоханий в чарку.
ТЮЛЬ — чоловік тюльки.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

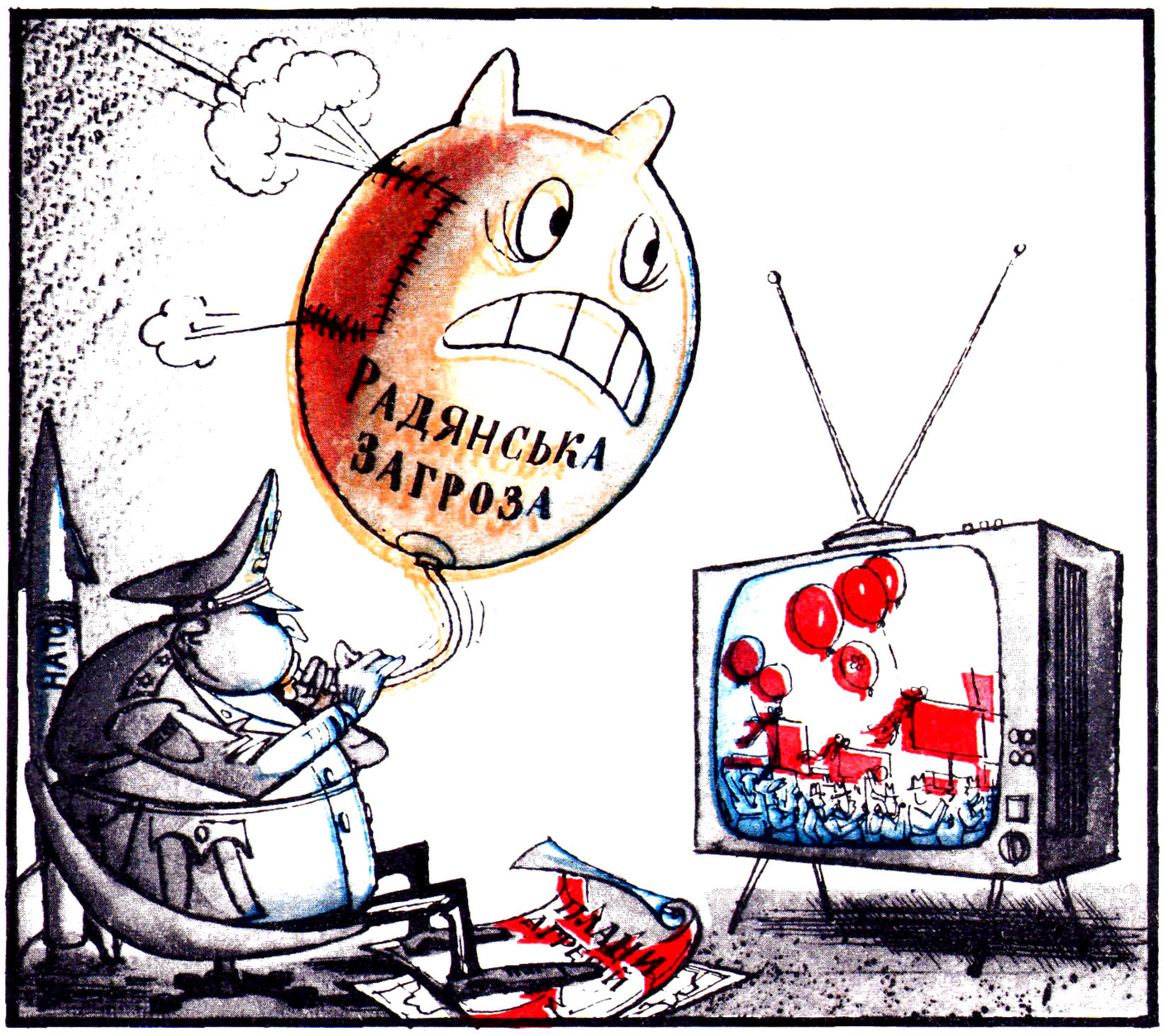

Натовець: Зараз я свою кульку надму!

ІСМІХ І ГРІХ

«НЕ ЦІЛУЙТЕ МЕНЕ!»

У Сполучених Штатах Америки так ведеться: коли якась жінка зустріне знайому чи родичку з дитиною, то не втримується від того, щоб не поцілувати дитинчати. Якщо на гігієну зважити, то звичай цей дуже похвальним назвати не можна. Тому-то тепер у парках Чікаго діти носять на шиї маленькі таблички з написом: «Не цілуйте мене». До такого заходу змушені були вдатися занепокоєні матері, щоб захистити дітей від різних інфекцій.

Ця новинка знайшла несподіваних наслідувачів: літні дами, які відпочивають на лавах парку, вішають собі на груди такі ж самі таблички з написом: «Не цілуйте мене!» Що вони мають на увазі, залишається таємницею.

КАР'ЄРА ХУДОЖНИКА

У картинній галереї одного англійського міста висіла картина, яку приписували відомому британському художникові Палмеру. Аж виявилося, що це — підробка. Художник-фальсифікатор потрапив під суд. Завдяки судовому процесу він зажив собі такої популярності, що галерея вимагає тепер повернути їй конфісковану властями фальшивку.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ДРУГ ДІТЕЙ І...

Швейцарський адвокат П'єр Цумбах ходить у палких уболівальниках за долю дітей. Ще б пак! — у єдиній особі він поєднує засновника, генерального секретаря і навіть почесного президента «Міжнародного об'єднання допомоги дітям». А ця організація здійснює патронат більш як над 100 всілякими благодійними товариствами, що мають піклуватися долею дітей у різних країнах Заходу.

Минулого року в Женеві відбулася чергова конференція того «Міжнародного об'єднання». Доповідаючи про свої труди праведні, пан Цумбах аж розпинався, присягаючись, що не знає й не відає в житті інших турбот та інтересів, крім піклування про любих його серцю знедолених діточок. І промовляв так пристрасно, що учасники конференції одностайно знову обрали П'єра Цумбаха на всі його вищеназвані посади.

Отак і далі ходив би собі женевський адвокат у непогрішній ролі палкого уболівальника за долю дітей, якби спритні газетні репортери не докопалися до деяких вельми цікавих матеріалів про діяльність пана секретаря й почесного президента. Виявилося, що піклування про дітей не заважало панові Цумбаху за їх рахунок піклуватися і про власну кишеню...

Кілька років тому, коли деякі американські діячі сукупно з діячами колишнього сайгонського режиму затіяли брудну справу навколо в'єтнамських дітлахів, силою вивезених із їхньої країни, П'єр Цумбах уперше спробував погріти руки — поцупив добрячу частку грошей, зібраних для тих дітей благодійними товариствами. І не піймався. Апетит же, як відомо, з їдою приходить, і Цумбах знову пхнув руку в касу очолюваного ним «Міжнародного об'єднання». А там уже й звичка виробилася...

Скільки грошенят перекочувало з тієї каси благодійницької в кишеню дитячого «друга», ніхто точно сказати не може. А якщо й може, то не хоче. Створена комісія довго копирсалася в паперах, розпитувала людей, а потім повідомила, що начебто нічого так і не знайшла. Щоправда, голова комісії прохопився, що «зловживання були цілком можливі», але тут же й підсумував: мовляв, нема офіційних підстав для звинувачення П'єра Цумбаха в фінансових махінаціях. І виходить: хоч і за руку начебто схоплений, але начебто й не злодій. Словом, у світі, де долею дітей мусять опікуватися благодійники, для декого це таки й справді благом повертається.

ІСМІХ І ГРІХ

НЕБЕЗПІДСТАВНА ПРОПОЗИЦІЯ

Назву голландського міста Роттердама можна перекласти як «червона гребля». Певно, десь колись на тому місці така гребля стояла, що й дало назву міста. За даними голландських газет, у Роттердамі, одному з найбільших портів світу, тепер щурів живе більше, ніж людей, — на кожного з 600.000 жителів міста припадає по одному щурові з «хвостиком», або, як іще мовиться, з гаком. Тому-то місцеві гумористи пропонують перейменувати Роттердам на Раттердам («ратте» голландською мовою означає «щур»).

ТАКА СОБІ СІМЕЙКА...

За рішенням суду англійське подружжя Оррін повинне або упродовж восьми днів знайти собі іншу квартиру, або позбутися свого посімейства. Інакше — тюремне ув'язнення. Причина тієї катавасії — занадто велика «сім'я». Вона складається з 130 собак, 8 котів і однієї лисиці.

ГОВІРКИЙ ЛЮБИТЕЛЬ ТИШІ

Палата громад англійського парламенту обговорювала пропозицію одного свого члена, який запропонував, щоб для любителів тиші у кожному залізничному вагоні було «тихе купе», де навіть і розмовляти було б заборонено. Обгрунтовуючи свою пропозицію, доповідач говорив дві години.

Цей милий, милий бюрократизм...

Щоб не інтригувати читача, скажемо одразу: мова йтиме, як кажуть в Одесі, про прийом «граждан» і розгляд скарг трудящих.

Одеса в цьому напрямку зробила (це без іронії) великий крок уперед. Вона, Одеса, уже не влаштовує нічних черг на Приморському бульварі чи десь у районі Фонтанки на запис «граждан на прийом к начальнику». Цього уже нема.

«Граждан» приймають. «Граждан» записують. Щоправда, часто повторно, а повторний запис *породжує новий потік тих самих громадян* на той самий прийом, з того самого питання. Наприклад, громадянин Одеси, скажімо, дуже хоче зустрітися, ну, приміром, із заступником голови райвиконкому (Жовтневого, Ленінського, Центрального чи Київського). Він може до нього записатися. Але саме в той час, коли громадянин хоче переступити поріг кабінету, товариш заступник (*і не тільки заступник, а й сам голова райради*) може несподівано вийти громадянинові назустріч і сказати, як кажуть, тільки в Одесі:

— Граждане, слухайте сюда. Мене викликають у... — і тикає вказівним пальцем у стелю.

У заступника голови Жовтневого району тов. Ліпінського С. Б., як, до речі, в усіх семи райвиконкомах Одеси, прийомний день у середу з 10 годин ранку. Так от, *ми побували* 15 серпня саме в згаданий час на прийомі у Станіслава Броніславовича, та сам він був на прийомі (як і шість його колег) у голови міськради А. М. Малихіна. А. М. Малихін проводив нараду, хоч знав, що у товаришів прийомний день.

До цього товариша Ліпінського (за всю Одесу не скажу) викликали (наголошую і підкреслюю — у приймальні дні і години): заступник голови Одеської міськради Т. А. Овчаренко; заступник голови тієї ж Одеської міськради Г. І. Сапенюк і секретар міськкому партії А. І. Бутенко. Тут, як кажуть, одесити, не будемо встрявать у дебати.

А тепер щодо розгляду скарг трудящих. Від заступника голови перейдемо, приміром, до самого голови цієї ж таки Жовтневої райради — М. М. Токарєвої. Заглянемо, приміром, у райвиконкомівську картотеку так званих повторних скарг. Тих, яких тут узагалі могло б не бути, коли б... Ну, коли б, скажімо, Марія Миколаївна не породжувала їх... сама. Для прикладу наведу хоча б заяву Д. П. Кухаренко з вулиці Бєлінського, 6, кв. 13. Як засвідчує та ж райвиконкомівська картотека, Дар'я Петрівна Кухаренко звернулася з проханням надати їй квартиру № 15, що звільняється.

— Готуйте документи, — люб'язно порадила Марія Миколаївна, взявши у т. Кухаренко лист-заяву 16.XII-1978 року. Зареєструвала документ 17.I-1979 року, а ще через місяць Дар'ї Петрівні надійшов теплий, як віск на сонці, лист під номером к-188 від завквартсектором І. О. Коробкіна, в якому Дар'ю Петрівну ласкаво запрошували на прийом до інспектора Стрижевського С. І.

12.03(!).79 року той самий Коробкін І. О. просить не менш лагідно Дар'ю Петрівну представити всі документи «согласно перечня». 22.04(!).79 р. І. О. Коробкін ще раз дублює свій лист до Д. П. Кухаренко. Дар'я Петрівна ощасливлена, з теплою іскоркою надії в очах бігає по ЖЕКах, *по лікарнях, збирає документи* «согласно перечня», щоб 25.06(!).79 року від М. М. Токарєвої одержати лист і в ньому прочитати:

«Ваша заява розглянута (від себе додам — нарешті). *Повідомляємо, що згідно «Положення* про порядок надання житлової площі в УРСР» звільнена житлова площа у ветхих і аварійних будинках повторному заселенню не підлягає. *Задовольнити Ваше прохання немає можливості*».

Ех, який милий, але типовий бюрократизм! Аналогічних справ у райвиконкомах чимало.

Для прикладу назвемо ще одну справу — пенсіонерки Кудлай М. К. з вулиці Чкалова, 14, кв.18.

— Розглянемо вашу заяву, як тільки сусід вибереться, — пообіцяли М. К. Кудлай. А потім, через півроку, відповіли так, як кажуть на Дерибасівській: «пардон мадам, але це вище наших сил».

А хіба не можна було людині все роз'яснити одразу? Для чого по півроку водити її за ніс, породжувати цілі томи справ?

— Шановний, ви хочете оце тепер ремонтувати стелю чи ринву? — *запитують у Центральному* райвиконкомі. — Гляньте на море, подивіться на небо. Воно ж чисте, як сльоза немовляти. От прийде похмура осінь, підуть осінні холодні дощі, *і ми візьмемося за ремонт...*

А після цього в журналі по прийому громадян, у графі «Наслідки розгляду заяв» пишуть: «Роз'яснено». Або взагалі нічого не пишуть. *Принаймні у журналах Центрального і Жовтневого* райвиконкомів стільки ж білих плям у тих графах про наслідки, скільки дірок у даху будинку, який чекає на капремонт.

Є й такі записи: «негайно відремонтувати» і крапка. А зі стелі, як крапало, так і досі крапає. *Отакий підхід. Неймовірний підхід!*

Якщо в Одесі комусь виписують ордер, то, як правило, ще й усно додають:

— Вселяйтесь. Живіть на здоров'я!

Щасливчик дякує. Щасливчик хоче товариша начальника обійняти, щасливчик з цидулкою біжить у ЖЕК, до кербуда, а той, глянувши на папірець, питає:

— *Куди вселятися? У мене на цю квартиру* уже два таких розпорядження.

Саме так сказали пенсіонерці Р. А. Крисс з вул. Петра Великого, 8, кв. 20 (Центральний райвиконком), інваліду праці Н. Лагунковій (Ленінська райрада), квартиру якої захопили раніше, ніж їй на неї ордер вручили.

От і бігають люди з ордерами, розпорядженнями, іншими папірцями від однієї установи до іншої. Бігають, оббивають пороги: міліції, прокуратури, суду, редакцій... А могли б і не оббивати, якби...

Якби не оцей милий (будь він тричі проклятий!) і такий типовий бюрократизм.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Страшне перо не в гусака...

«Щоб не підводити колектив цеха, прошу вважати прогуляні мною п'ять днів — відгулами за рахунок майбутніх».

(Із заяви).

—

«Я обізвав його дикуном не тому, що він відпочивав у Криму без путівки, а у буквальному значенні цього слова».

(Із заяви).

Надіслав В. ГОЛЕМБІОВСЬКИЙ.

* * *

«Групою народного контролю викрито чимало недоліків у роботі вузла зв'язку, чим самим нанесено матеріальних збитків державі майже на 5 тисяч карбованців».

—

«Торік в свої ряди ми прийняли бригадира великої рогатої худоби Анатолія Бевзюка».

—

«Тому зрозуміло, що через призму активності наш колгосп з року в рік завойовує пальму першості».

—

«Ведеться наполеглива робота над покращенням стада всіх спеціалістів».

—

«До знаменної дати піднесемо ще 900 голів вирощеного молодняка».

(З листів до редакції).

Надіслав Б. ХОМЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На жаль, браконьєри не такі вже рідкісні гості лісу. Тому і ведеться з ними непримиренна боротьба. Та коли ті, кому доручено охороняти ліс від браконьєрів, самі стають порушниками закону — то вже надзвичайний випадок. Саме про таких незвичайних браконьєрів, які, не маючи ліцензій, полювали і вбили лося, писалося у фейлетоні «Дайте мантію!» (№ 11 журналу).

Начальник Ровенського обласного управління лісового господарства Є. Г. Фертюк на цей виступ Перця повідомив, що усіх порушників покарано. Так, голові Маломидської сільради Крупені М. О. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Голову робітничого комітету Костопільського лісгоспзагу Кравця П. Х. з цієї посади звільнено, а по партійній лінії йому оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Сувору догану оголошено Волошину О. М. — інженеру по техніці безпеки колгоспу імені Щорса. Лісників Мидського лісництва Гришана І. П. та Жука В. А. понижено в посаді. Накладено адміністративне стягнення і на бухгалтера Мидського лісництва Ковеля С. О. З усієї цієї браконьєрської компанії стягнуто штрафи на покриття збитків, завданих мисливському господарству, в сумі 440 карбованців. Крім того, у них вилучено рушниці, усі вони позбавлені права полювати.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ти, Петю, потурбувався б про матір — купив би їй коромисло.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Завертай голоблі» — так називалася замітка, опублікована у № 11 журналу. В ній повідомлялося про те, що до клубу в селі Котовка (Харківщина) давно вже ніхто не ходить, бо там панує безпросвітна нудьга. Кінофільми і ті не демонструються.

Секретар Вовчанського райкому Компартії України тов. Квітченко повідомив редакції, що в клубі проведено ремонт і нині там регулярно демонструються кінофільми та проводиться культурно-масова робота.

★ Ще у вересні минулого року в райцентрі Марківці вирили кілометрову траншею для газопроводу, і хоча вона дуже звужувала проїжджу частину дороги, а в дощову погоду багнюкою забруднювала асфальтове покриття, її досі не засипали. Про це писалося у замітці «Тут виховують асів» (№ 12 журналу).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Ворошиловградської облради А. Н. Бова повідомив, що нині траншею засипано, проїжджу частину дороги приведено в належний порядок і за експлуатацією доріг встановлено постійний контроль.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що директор Мурованокуриловецького комбікормового заводу (Вінницька область) Дзюбак Б. Р. використовує службовий автотранспорт в особистих цілях, а транспортні витрати відносить на рахунок заводу. Незаконно, за рахунок підприємства, одержав він і туристську путівку.

Голова Мурованокуриловецького районного комітету народного контролю М. Д. Цибульський повідомив редакції, що при перевірці вказані у листі факти підтвердилися. Матеріали перевірки розглядалися на засіданні комітету. За використання службового легкового автотранспорту в особистих цілях Дзюбаку Б. Р. оголошено сувору догану. А за використання вантажного автотранспорту в особистих цілях та незаконне одержання туристської путівки за рахунок підприємства на Дзюбака зроблено грошове нарахування у розмірі місячного окладу.

★ «Давненько вже розпочали будувати у селі Витачів (Київщина) місток, та все ніяк не збудують його», — писали у своєму листі до редакції жителі цього села.

Після втручання в цю справу Перця голова Обухівського райвиконкому А. І. Йовенко повідомив, що місток у селі Витачів збудовано.

★ Батьки учнів Пшеничницької середньої школи (Канівський район) поскаржилися Перцеві на те, що завуч цієї школи Шумський М. К. не відповідає своєму призначенню, у вихованні учнів вдається до антипедагогічних методів.

Як повідомив заступник завідуючого Черкаським обласним відділом народної освіти І. Г. Яцюк, за антипедагогічний вчинок Шумського М. К. з роботи знято. Проти нього порушено кримінальну справу.

ГУМОР МОЇХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ВОЗНІ» — Єреван, «ХЕНЕК» — Уфа, «ЧАЯН» — Казань, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «КАПКАН» — Чебоксари.

Без слів.

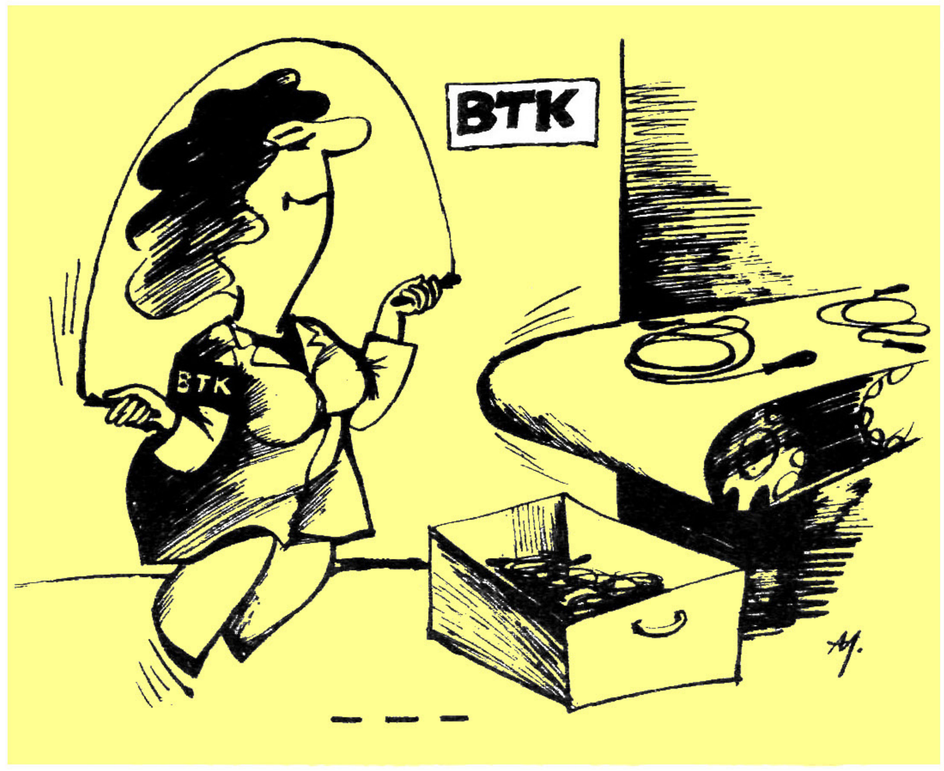

Без слів.

PENGUIN2197

— Чому без зворотної адреси?
— А у мене там самі анонімки.

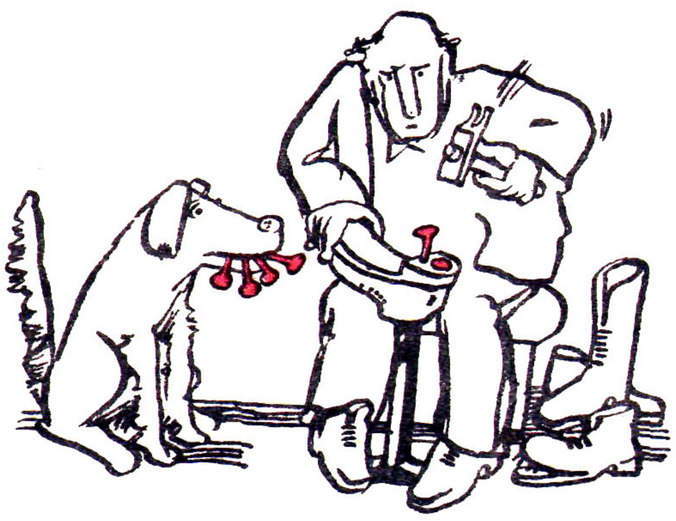

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

— Не заважай!

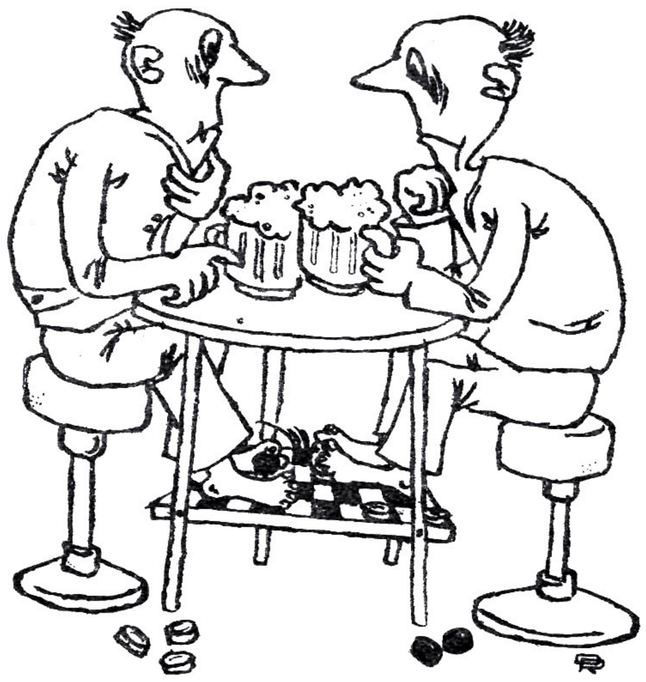

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» №20 (1062). (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 09. 1979 р. Підписано до друку 04. 10. 1979. БФ 11779. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 04588. Тираж 3. 300. 000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Поліцейський дубець на Близькому Сході.